

Soud dále zjišťuje ze spisů okresního soudu v H. L., že žalobci byl usnesením z 23. ledna 1931 povolen vklad práva vlastnického na vyvlastněný pozemek, že žalobce podal dne 6. srpna 1931 na Rudolfa K. a obec H. L. žalobu o uznání vlastnictví k části pozemku č. kat. 348/2 v H. L., kterou obec přenechala Rudolfu K., že jeho žalobě bylo stran Rudolfa K. vyhověno rozsudkem ze 4. února 1932 a že tento rozsudek byl dne 14. dubna 1932 krajským soudem v M. jako odvolacím soudem v M. potvrzen. Konečně zjišťuje soud, že žalobce započal se stavbou svého domku v červenci 1932 a že stavba žalobcova domu byla usnesením městského úřadu z 1. prosince 1932, č. j. B 196/32-12, kolaudována. Poněvadž dům, který žalobce vystavěl, měl větší rozměry než domek, který chtěl žalobce původně vystavět, má soud za to, že by byla stavba původního domku nebyla trvala déle než stavba domu později vystavěného, tedy asi 5 měsíců.

N e j v y š š í s o u d žalobcovu odvolání částečně vyhověl, přiznav žalobci ještě další částku 2.000 Kč, kdežto odvolání žalovaného nevyhověl a v otázce v právní větě vytčené uvedl v

d ů v o d e c h :

Po právní stránce vytýká žalovaný hlavně, že byla žalobci přiznána náhrada ušlého zisku, poněvadž domnělá škoda mu vzešla pouhým přehlédnutím soudního orgánu, a že nebyla dokázána hrubá nedbalost nebo čin zlé vůle. S názorem žalovaného nelze v souzeném případě souhlasit. Podle soudní instrukce, vydané podle nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 12. dubna 1872, č. 5 ř. z., jest uložena v § 3 knihovním úředníkům povinnost zkoumati souhlas knihovních podání se stavem knihovním a při zjištění závad písemně soudce na to upozorniti. Této uložené povinnosti knihovní úředník Arnošt B. v souzené věci nedbal, čímž porušil určitou povinnost, a to hrubým způsobem, neboť lustrování musí býti věnována zvláštní péče, poněvadž knihovní soudce jest odkázán při rozhodování o knihovních žádostech na správnost lustra. Proto byla tu hrubá nedbalost na straně knihovního a právem prvý soud přiznal žalobci nárok na náhradu škody i co do ušlého zisku.

Čís. 16471.

Syndikátní odpovědnost (zák. č. 112/1872 ř. z.).

K samostatné působnosti soudní kanceláře nenáleží přijmouti do protokolu prohlášení předražitelovo podle §§ 195 a 196 ex. ř.

Soudní kancelářský asistent, který odmítl přijmouti peníze určené na předražek, nesprávně poučil osobu nabízející předražek a sepsal s ní zápis, nejednal při výkonu své úřední působnosti jemu přidělené nebo svěřené.

Jde o přestoupení úřední působnosti u vykonávání úřední působnosti, jestliže přednosta okresního soudu odkázal toho, kdo chtěl složit na

soudě předražek, na kancelářského asistenta, místo aby sám vykonal soudcovský úkon jemu náležející (dátí sepsati prohlášení podle § 195, odst. 2, ex. ř.).

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1937, Co I 16/37.)

Podle přednesu žaloby vázlo pro žalobkyni na usedlosti č. p. 6 v N. V. zástavní právo za roční důchod 10.000 Kč. Na dotčenou usedlost byla vedena dražba, při níž byly k návrhu dlužníků prodávány pozemky jednotlivě. Mezi vydraženými pozemky byly i pozemky č. kat. 633/1 a 633/2. Prvý byl odhadnut na 23.841 Kč a byl vydražen za 15.995 Kč, druhý pozemek byl pak odhadnut na 1.090 Kč 50 h a byl přiklepnut za 728 Kč. Oba pozemky vydražil Miroslav P. Po dražbě chtěla »Jednota malozemědělců v N. V.« učiniti předražek 4.710 Kč 75 h, na kterém se usnesla, a vyslala k okresnímu soudu v Ch. Václava P. a Jana J., jimž dala plnou moc, aby učinili za ni předražek. Oba uvedení zmocněnci se odebrali k přednostovi soudu a chtěli složit předražek 10.000 Kč, ten je však odkázal na soudního kancelářského asistenta Ch. Ti se proto odebrali k jmenovanému asistentovi Ch. a tomu věc přednesli. Ten však předražek odmítl, odůvodňuje to tím, že by jej musil zase vrátit, poněvadž Miroslav P. louku posekal a předražek složí také. Miroslav P. předražek také složil, potom jej však žádal zase zpět z důvodu, že uvedená »Jednota« předražek nesložila. Okresní soud v Ch. sice zamítl žádost Miroslava P. o vrácení předražku, soud rekursní však k rekursu Miroslava P. vyhověl jeho žádosti, takže tu ve skutečnosti žádného předražku není. Tvrdíc, že v onom protokole soudní kancelářský asistent Ch. nesprávně poučil zástupce jmenované jednoty, že předražek zatím nemusí skládati a že tak mohou učiniti až po výsledku Miroslava P., kdyby on nechtěl složit předražek a že tímto jednáním Ch-a, jenž jednal se zástupci uvedené jednoty jako soudní úředník, vzešla žalobkyni škoda ve výši předražku, který by byl, kdyby byl býval složen, přišel k dobru žalobkyni, domáhá se žalobkyně na žalovaném státu syndikátní žalobou náhrady škody ve výši 4.170 Kč 75 h s přísl. V r c h n í s o u d v P. zamítl žalobu. D ů v o d y: V souzeném případě jde o syndikátní žalobu ve smyslu zákona z 12. července 1872, č. 112 ř. z., a bylo proto na žalobkyni, aby dokázala, že soudní kancelářský asistent Ch. porušil její právo, že tak učinil přestoupením své úřední povinnosti při výkonu svého úřadu a že jí z takového porušení vzešla škoda, které nebylo lze zabrániti zákonnými opravnými prostředky (§ 1 uved. zák.). Takový důkaz však žalobkyně nepodala. Žalobkyně vyvozuje svůj syndikátní nárok z toho, že soudní úředník dal zástupcům jmenované jednoty nesprávné poučení o předražku a že předražek odmítl. Aby se mohlo mluvit o tom, že soudní kancelářský asistent Ch. porušil svou úřední povinnost, musil by především míti povinnost dávat takovéto poučení stranám a přijmouti předražek. Takovéto úkony však nepatří k jeho povinnostem, ani k jeho právům, neboť podle § 320 č. 4 jedn. ř. může sice soudní kancelář v oboru vlastní působnosti přijmouti vydražitelovo prohlášení, že chce zvýšiti své po-

dání, aby zbavil předražek účinnosti, avšak jinaké úkony, týkající se předražku, jí nepřísluší. Soudní kancelářský asistent Ch. se tudíž nedopustil porušení úředních povinností a ani dopustiti nemohl. Byla proto zamínuta žaloba pro nedostatek jedné z hlavních podmínek syndikátního nároku.

Nejvyšší soud uložil soudu první stolice další jednání a nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Žalobkyně opírá nárok na náhradu škody proti Československému státu o dvojí důvod, jednak, že kancelářský asistent Ch. odmítl přijmouti předražek, jež chtěli složiti zástupci jednoty malozemědělců v N. V. za jmenovanou jednotu, že jim dal nesprávné poučení o předražku a že s nimi sepsal chybný protokol, jednak že přednosta okresního soudu v Ch. Dr. J. dotčené zástupce, chtějící složiti předražek k soudu, odkázal na kancelářského asistenta Ch.

Podle §§ 1, 2 a 4 synd. zák. ze dne 12. července 1872, č. 112 ř. z., může strana, jež utrpí škodu tím, že poruší soudcovský úředník v §§ 1 a 4 dotč. zák. vytčený, právo přestoupením úřední povinnosti při vykonávání svého úřadu, žalovati o náhradu škody buď provinilého úředníka, nebo stát, neb oba. Pokud jde o asistenta Ch., jest nesporno, že byl kancelářským úředníkem u okresního soudu v Ch. Samostatná činnost soudní kanceláře je v exekučním řízení upravena v § 320 jedn. ř. a vychází z taxativního výpočtu úkonů vlastní působnosti kanceláře najevo, že je sice oprávněna sepsati do zápisu vydražitelovo prohlášení, že chce zvýšiti své podání, aby zbavil předražek účinnosti (§ 197 ex. ř.), že jí však jiné úkony co do předražku nepřísluší, zvláště že nesmí přijmouti do zápisu prohlášení předražitelovo ve smyslu §§ 195 a 196 ex. ř. K úřední povinnosti asistenta Ch. nepatřilo však přijímání peněz nebo právní poučení stran. Odmítl-li tedy jmenovaný kancelářský úředník přijmouti peníze (předražek), poučil-li zástupce jednoty, jak si mají počínati v příčině předražku a sepsal-li s nimi protokol, nejednal při výkonu své působnosti, t. j. působnosti úřední jemu přidělené nebo svěřené, a nemohl tudíž ani porušiti právo přestoupením svých úředních povinností, když mu takováto povinnost nebyla uložena a šlo vesměs o úkony, k nimž úředně nebyl oprávněn.

Soud se však neobíral druhým odvolacím důvodem, že totiž přednosta okresního soudu v Ch. Dr. J. odkázal zástupce jmenovaného spolku, chtějící složiti na soudě předražek a dáti do zápisu prohlášení podle druhého odstavce § 195 ex. ř., na kancelářského asistenta Ch., který nejsa právníkem, dal jim nesprávné poučení v příčině předražku, sepsal s nimi chybný protokol a odmítl přijmouti předražek. Tento přednes, dokáže-li jej žalobkyně, by mohl odůvodniti žalobní žádost, neboť jmenovaný soudce by byl porušil svoji úřední povinnost u vykonávání svého úřadu, kdyby odmítl soudcovský úkon jemu náležející a kdyby k jeho provedení určil kancelářského zaměstnance, ač musil věděti, že takový úkon nenáleží k samostatné činnosti soudní kanceláře. Prvý soud měl tudíž o právě uvedeném přednesu žalobkyně

— po vysvětlení a doplnění ve smyslu § 182 c. ř. s., bude-li ho potřeby — připustiti důkazy jí nabídnuté a učiniti potřebná skutková zjištění, a ježto se tak nestalo, je v tom směru odůvodněna výtka neúplnosti řízení.

Čís. 16472.

Proti rozhodnutí soudu druhé stolice o výši odměny vnučeného správce a o tom, kterou částku smí vymahající věřitel účtovat jako náklady za financování vnučené správy, není dalšího opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1937, R I 1241/37.)

Srv. rozh. č. 657 Sb. n. s.

Exekuční soud ve vnučené správě proti povinnému Ludvíku Š. přisoudil firmě N. jako odměnu za financování vnučené správy částku 150.000 Kč a vnučenému správci Františku P. jako odměnu za vedení vnučené správy částku 75.281 Kč 60 h. Rekursní soud snížil částku přisouzenou firmě N. na 20.822 Kč 35 h a odměnu vnučeného správce na 60.000 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vnučeného správce.

Důvody:

Podle § 528, odst. 1, c. ř. s., který platí podle § 78 ex. ř. i v exekučním řízení, není proti rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat dalšího opravného prostředku. Exekučními útratami jsou však veškeré útraty povolení a provedení exekučních prostředků, tedy i odměna a jiné nároky vnučeného správce, což vysvitá také z toho, že se dotčené nároky, mající povahu poplatků, podle § 104 jedn. ř. vybírají soudem (rozh. č. 657 Sb. n. s.). Není proto přípustný dovolací rekurs v příčině výroku napadeného usnesení o výši odměny stěžovatele za vedení vnučené správy. Nepřípustný je však dovolací rekurs i potud, pokud v něm brojí proti výroku, že mu bylo uloženo, aby složil soudu částku, již si firma N. srazila z poskytnutých záloh na částku uznanou soudem za přiměřenou odměnu. Tato povinnost byla stěžovateli zásadně uložena již v usnesení prvního soudu ze dne 25. května 1935, jež bylo usnesením rekursního soudu ze dne 19. září 1935 pravoplatně potvrzeno. Tím byla dotčená otázka pravoplatně rozřešena a nemůže ji proto stěžovatel znova uváděti na přetřes v dovolacím rekursu proti usnesení rekursního soudu ze dne 26. června 1937, jímž bylo již jen stanoveno, která částka je přiměřenou odměnou za opatřování záloh pro vedení vnučené správy. V té příčině není rozhodující dohoda firmy N. a Okresní nemocenské pojišťovny ve V., že firma N. má dostati 5% z obrátu, neboť touto dohodou byl založen právní poměr jen mezi nimi, kdežto základem napadeného usnesení je právní poměr Okresní nemocenské pojišťovny ve V. k vnučené správě. Dovolací rekurs sám uznává, že podle § 129